

λουσι διάζωμά τι α β γ δ ε. Ἐκ τῶν δύο εισόδων, ἃς ἔχει ἡ μία εἶνε εἰς τὸ σημεῖον ο, ἔνθα σφύζονται ἀκόμη αἱ θέσεις τῶν μοχλῶν, καὶ ἡ ἑτέρα ἀκριβῶς εἰς τὸ σημεῖον ρ, κατὰ τὴν καμπὴν πρὸς τὰ ὀπισθεν, εἰς τὸ ἐξόγκωμα. Περὶ τὴν κατὰ τὴν καμπὴν καὶ ἐκκτέρωθεν χώραν παρατηροῦνται ἐρείπια κατοικιῶν, αἵτινες ἐντὸς τοῦ φρουρίου ἐνουπήρχον· εἰς δὲ τὴν κορυφὴν τοῦ λόφου ἐκτὸς τερατωδῶν λίθων ἀτάκτως ἐρριμμένων ὑπάρχει καὶ νῶς τοῦ Προφήτου Ἡλιοῦ κατερειπωμένος. Ἐξήτασα ἂν οἱ ἐκεῖ μεταβλίνοντες ποιμένες καὶ ἄλλοι ἐκ τῶν κατοικῶν ἀνευρίσκωσι νομίσματα ἀρχαῖα· ἀλλ' ἐκτὸς πηλίνων τινῶν ἀγγείων ἐλαχίστης ἀξίας, ἅτε μὴ σεσημασμένων, καὶ τινῶν κεράμων, μοὶ παρουσίασαν νόμισμά τι ἐκ τῶν συνήθων, φέρον ἐπὶ τῆς ἐτέρας τῶν ἐπιφανειῶν προτομὴν τοῦ Ἀλεξάνδρου καὶ ἐπὶ τῆς ἄλλης τὸν πατέρα θεῶν τε ἀνδρῶν τε κρατοῦντα τὸ σκῆπτρον καὶ τὴν Νίκην.

Ποῖα πόλις ἀρᾷ γε ἐπήνθει ποτὲ ἐπὶ τῶν ἐρειπίων ἐκείνων; Πότε ἔθλασε τὸ χρυσοῦν ἐκείνου ἔρ ἐπὶ τοῦ τόπου ἔνθα σήμερον βαρὺς βρασιλεύει χειμῶν; Οὐδ' εἰκασίαν δυνάμεθαι ἐπὶ τοῦ παρόντος νὰ ἐξενέγκωμεν. Μόνον σὺν τῷ χρόνῳ καὶ διὰ τῆς ἀξίνης δύνανται ταῦτα εὐκριβῶς νὰ καθαρισθῶσιν.

Ἐν Κορινθίῳ, τὴν 10 Σεπτεμβρίου 1894.

Μ. Ι. ΖΙΑΚΑΣ.

Ο ΠΟΙΗΤΗΣ.

Εἰν' ἀλνθῶς ὁ ποιητὴς εὐδαίμων !
τὸν βίον του ἂν πλῆττη συμφορά,
αὐτὸς πετᾶ με πτέρυγας ἀνέμων
ἄνω τῆς γῆς, εἰς νέφη ἀργυρᾶ.

Τί ἂν μ' ἀκάνθας ἢ πικρὰ ὀδύνη
τὸ μέτωπόν του στέφη τὸ ἀγνόν;
ρίπτουσ' αὐτὰς ἢ Δόξα τῷ προτείνει
χρυσίνης δάφνης στέμμα φαεινόν,

δραπὲν ἀπὸ λειμῶνα Παραδείσου
δραπὲν ἀπὸ λειμῶνα χρυσαυθῆ,
ὅπερ νικᾷ τοὺς θυσαυροὺς τοῦ Κροῖδου,
ὅπερ ποτὲ δὲν θέλει μαρανθῆ,

Ὅπερ πολλοὶ δι' ὄλων τῶν αἰώνων
ἐφθόβουν ἀνακτες τῆς γῆς αὐτῆς,
ἐνῶ αὐτῶν οὐδέποτε τὸν θρόνον
ἐρρέμβαδεν ὑψίνους ποιητῆς !

Ἄν ἢ πενία, φάσμα μελανεῖμον,
χύν' εἰς τὴν στέγην του πνοὴν ψυχράν,
ἂν περὰ μαῦρα συμφορῶν πενθίμων
τὴν ὄψιν του ραπίζου τὴν ὥχράν,

γίγας ἀπέναντι τῆς δυστυχίας
με ὄμμ' ἀγέρωχον τὴν θεωρεῖ
κ' ἐκείνη κλίνουσα μετὰ δειλίας
τὸν πλῆττει, πλὴν ὁμοῦ κ' ὑποχωρεῖ !

Κ' εἰς τοῦρανοῦ, τοῦ πόντου τὰς ἐκτάσεις
τὸ βλέμμα αὐτὸς βυθίζων ἐν σιγῇ,
εἰς ἱερὰς ἀφίσταται ἐκστάσεις
καὶ οὐρανοῦ τῷ φαίνεται ἡ γῆ.

Ἐκστάσεις, ναί ! . . ἄχ, δὲν γνωρίζουν ὅλοι
τὴν ἐκστάσις καλεῖται εὐτυχῆς !
τὶ ὄνειρώξεις λάμπουν φωτοδόλοι
πρὸ μαγευμένης αἰδοῦ ψυχῆς.

Ἡ Μοῦσα με λευκὴν ἐγείρει χεῖρα
χρυσῆν αὐλαίαν κόσμου νοητοῦ,
καὶ σαπφειρόχρυσος ἀνοίγει θύρα
πρὸς τὸμμα τὸ δειλὸν τοῦ ποιητοῦ.

Λευκὴ, χρυσόπτερος, νεφελοχίτων,
με ὄμματα ἀγγέλου ἱερᾶ,
με ἱλαρὸν μειδίαμα Χαρίτων
γοργῆ πετᾶ ἐκείθεν ἡ Χαρά !

Φῶς Παραδείσου γύρω του προχύνει,
γύρω του ραίνει ἄνθη σφριγηλά,
τὸ πᾶν χαρὰ, εὐδία κ' εὐφροσύνη
πέριξ αὐτοῦ μαγευτικῶς γελά.

Ἡ μαῦρη θύρα σιέγης ἀχυρίνου
τῷ φαίνεται' εὐλαμπῆς καὶ εὐμειδῆς
ὡδεὶ πυλῶν μεγάρου μαρμαρίνου
ὅπου γελά ἢ αἰγλὴ τῆς κλιδῆς.

Καὶ ἡ ὥχρῶς βλαστάνουσα ἐλξίνη
παρὰ τοὺς πόδας στιβαρῆς δρυὸς
φαιδρὰ ὡς ἡ ροδῆ καὶ ἡ μυρσίνη,
ἦν ραίνει μ' αἰγλὴν δρόσον ἢ Ἥως.

Τώρα κ' ἐγὼ πρὸς κόσμους ἰδεώδεις
ὡς ἐν ὄνειρῳ βλέπουσ' ἀργυρῶ,
πρὸς με πετῶσαν μ' ἀστραπᾶς χρυσῶδεις
τὴν ἀγγελόπτερον θεᾶν ὀρῶ,

ὡς τᾶστρον ὅπερ ἀργυρεῖ προβαῖνον
τὰ νέφη τὰ λευκὰ τῶν οὐρανῶν,
καὶ τᾶτενίζει τὸμμα τῶν ποιμένων
ὡς μέλλοντος αἰσίου οἰωνόν.

Τώρα τὰ μαῦρα φύλλα τῆς ἰτέας
μοὶ φαίνονται χρυσᾶ καὶ εὐανθῆ,
καὶ μύρα τῆς ροδῆς καὶ τῆς κιστρῆας
νομιζῶ νὰ μοὶ χύνουν ἀλνθῆ.

Μοὶ μειδιᾷ ἡ ἀποψὶς τοῦ κόσμου
καὶ ἄσμα μοὶ λαλεῖ πᾶσα φωνή,
κ' ὁ μαῦρος Χάρων ἂν ἐλθῆ ἔμπρὸς μου
ὡς ἀγγελὸς χρυσοῦς θὰ μοὶ φανῆ.

Κ. Α. ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ.